

Ewangelia Jezusa wg. św. Marka

1 ¹ Początek Ewangelii o Jezusie Chrystusie, Synu Bożym. ² Jak jest napisane u proroka Izajasza: Oto Ja posyłam wysłańca mego przed Tobą; on przygotuje drogę Twoją. ³ Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, Jemu prostujcie ścieżki. ⁴ Wystąpił Jan Chrzciciel na pustyni i głosił chrzest nawrócenia na odpuszczenie grzechów. ⁵ Ciągnęła do niego cała judzka kraina oraz wszyscy mieszkańcy Jerozolimy i przyjmowali od niego chrzest w rzece Jordan, wyznając /przy tym/ swe grzechy. ⁶ Jan nosił odzienie z sierści wielbłądziej i pas skórzany około bioder, a żywił się szarańczą i miodem leśnym. ⁷ I tak głosił: Idzie za mną mocniejszy ode mnie, a ja nie jestem godzien, aby się schylić i rozwiązać rzemyk u Jego sandałów. ⁸ Ja chrzcilem was wodą, On zaś chrzcić was będzie Duchem Świętym. ⁹ W owym czasie przyszedł Jezus z Nazaretu w Galilei i przyjął od Jana chrzest w Jordanie. ¹⁰ W chwili gdy wychodził z wody, ujrzał rozwierające się niebo i Ducha jak gołębicę zstępującego na siebie. ¹¹ A z nieba odezwał się głos: Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie. ¹² Zaraz też Duch wyprowadził Go na pustynię. ¹³ Czterdzieści dni przebył na pustyni, kuszony przez szatana. żył tam wśród zwierząt, aniołowie zaś usługiwali Mu. ¹⁴ Gdy Jan został uwięziony, Jezus przyszedł do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: ¹⁵ Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię. ¹⁶ Przechodząc obok Jeziora Galilejskiego, ujrzał Szymona i brata Szymonowego, Andrzeja, jak zarzucali sieć w jezioro; byli bowiem rybakami. ¹⁷ Jezus rzekł do nich: Pójdźcie za Mną, a sprawię, że się staniecie rybakami ludzi. ¹⁸ I natychmiast zostawili sieci i poszli za Nim. ¹⁹ Idąc dalej, ujrzał Jakuba, syna Zebedeusza, i brata jego Jana, którzy też byli w łodzi i naprawiali sieci. ²⁰ Zaraz ich powołał, a oni zostawili ojca swego, Zebedeusza, razem z najemnikami w łodzi i poszli za Nim. ²¹ Przyszli do Kafarnaum. Zaraz w szabat wszedł do synagogi i nauczał. ²² Zdumiewali się Jego nauką: uczył ich bowiem jak ten, który ma władzę, a nie jak uczeni w Piśmie. ²³ Był właśnie w synagodze człowiek opętany przez ducha nieczystego. Zaczął on wołać: ²⁴ Czego chcesz od nas, Jezusie Nazarejczyku? Przyszedłeś nas zgubić. Wiem, kto jesteś: Święty Boży. ²⁵ Lecz Jezus rozkazał mu surowo: Milcz i wyjdź z niego. ²⁶ Wtedy duch nieczysty zaczął go targać i z głośnym krzykiem wyszedł z niego. ²⁷ A wszyscy się zdumieśli, tak że jeden drugiego pytał: Co to jest? Nowa jakaś nauka z mocą. Nawet duchom nieczystym rozkazuje i są Mu posłuszne. ²⁸ I wnet rozeszła się wieść o Nim wszędzie po całej okolicznej krainie galilejskiej. ²⁹ Zaraz po wyjściu z synagogi przyszedł z Jakubem i Janem do domu Szymona i Andrzeja. ³⁰ Teściowa zaś Szymona leżała w gorączce. Zaraz powiedzieli Mu o niej. ³¹ On podszedł do niej i podniósł ją ująwszy za rękę, tak iż gorączka ją opuściła. A ona im usługiwała. ³² Z nastaniem wieczora, gdy słońce zaszło, przynosili do Niego wszystkich chorych i opętanych; ³³ i całe miasto było zebrane u drzwi. ³⁴ Uzdrawił wielu dotkniętych różnymi chorobami i wiele złych duchów wyrzucił, lecz nie pozwalał złym duchom mówić, ponieważ wiedziały, kim On jest. ³⁵ Nad ranem, gdy jeszcze było ciemno, wstał, wyszedł i udał się na miejsce pustynne, i tam się modlił. ³⁶ Pośpieszył za Nim Szymon z towarzyszami, ³⁷ a gdy Go znaleźli, powiedzieli Mu: Wszyscy Cię szukają. ³⁸ Lecz On rzekł do nich: Pójdźmy gdzie indziej, do sąsiednich miejscowości, abym i tam mógł nauczać, bo na to wyszedłem. ³⁹ I chodził po całej Galilei, nauczając w ich synagogach i wyrzucając złe duchy. ⁴⁰ Wtedy przyszedł do Niego trędowaty i upadając na kolana, prosił Go: Jeśli chcesz, możesz mnie oczyścić. ⁴¹ Zdjęty litością, wyciągnął rękę, dotknął go i rzekł do niego: Chcę, bądź oczyszczony! ⁴² Natychmiast trąd go opuścił i został oczyszczony. ⁴³ Jezus surowo mu przykazał i zaraz go odprawił, ⁴⁴ mówiąc mu: Uwważaj, nikomu nic nie mów, ale idź pokaż się kapłanowi i złoż za swe oczyszczenie ofiarę, którą przepisał Mojżesz, na świadectwo dla nich. ⁴⁵ Lecz on po wyjściu zaczął wiele opowiadać i rozgłaszać to, co zaszło, tak że Jezus nie mógł już jawnie wejść do miasta, lecz przebywał w miejscach pustynnych. A ludzie zewsząd schodzili się do Niego.

Góra dokumentu

2 ¹ Gdy po pewnym czasie wrócił do Kafarnaum, postłyszeli, że jest w domu. ² Zebrało się tyle ludzi, że nawet przed drzwiami nie było miejsca, a On głosił im naukę. ³ Wtem przyszli do Niego z paralytykiem, którego niosło czterech. ⁴ Nie mogąc z powodu tłumu przynieść go do Niego, odkryli dach nad miejscem, gdzie Jezus się znajdował, i przez otwór spuścili łoże, na którym leżał paralytyk. ⁵ Jezus, widząc ich wiarę, rzekł do paralytyka: Synu, odpuszczają ci się twoje grzechy. ⁶ A siedziało tam kilku uczonych w Piśmie, którzy myśleli w sercach swoich: ⁷ Czemu On tak mówi? On bluźni. Któż może odpuszczać grzechy, prócz jednego Boga? ⁸ Jezus poznał zaraz w swym duchu, że tak myślą, i rzekł do nich: Czemu nurtują te myśli w waszych sercach? ⁹ Cóż jest łatwiej: powiedzieć do paralytyka: Odpuszczają ci się twoje grzechy, czy też powiedzieć: Wstań, weź swoje łoże i chodź? ¹⁰ Otóż, żebyście wiedzieli, iż Syn Człowieczy ma na ziemi władzę odpuszczania grzechów - rzekł do paralytyka: ¹¹ Mówię ci: Wstań, weź swoje łoże i idź do domu! ¹² On wstał, wziął zaraz swoje łoże i wyszedł na oczach wszystkich. Zdumieśli się wszyscy i wielbili Boga mówiąc: Jeszcze nigdy nie widzieliśmy czegoś podobnego. ¹³ Potem wyszedł znowu nad jezioro. Cały lud przychodził do Niego, a On go nauczał. ¹⁴ A przechodząc, ujrzał Lewiego, syna Alfeusza, siedzącego w komorze celnej, i rzekł do niego: Pójdź za Mną! On wstał i poszedł za Nim. ¹⁵ Gdy Jezus siedział w jego domu przy stole, wielu celników i grzeszników siedziało razem z Jezusem i Jego uczniami. Było bowiem wielu, którzy szli za Nim. ¹⁶ Niektórzy uczeni w Piśmie, spośród faryzeuszów, widząc, że je z grzesznikami i celnikami, mówili do Jego uczniów: Czemu On je i pije z celnikami i grzesznikami? ¹⁷ Jezus usłyszał to i rzekł do nich: Nie potrzebują lekarza zdrowi, lecz ci, którzy się źle mają. Nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników. ¹⁸ Uczniowie Jana i faryzeusze mieli właśnie post. Przyszli więc do Niego i pytali: Dlaczego uczniowie Jana i uczniowie faryzeuszów poszczą, a Twój uczeń nie poszcza? ¹⁹ Jezus im odpowiedział: Czy goście weselni mogą

pościć, dopóki pan młody jest z nimi? Nie mogą pościć, jak długo pana młodego mają u siebie. ²⁰ Lecz przyjdzie czas, kiedy zabiorą im pana młodego, a wtedy, w ów dzień, będą pościć. ²¹ Nikt nie przyszywa łąty z surowego sukna do starego ubrania. W przeciwnym razie nowa łąta obrywa jeszcze /część/ ze starego ubrania i robi się gorsze przedarcie. ²² Nikt też młodego wina nie wlewa do starych bukłaków. W przeciwnym razie wino rozewnie bukłaki; i wino przepadnie, i bukłaki. Lecz młode wino /należy wlewać/ do nowych bukłaków. ²³ Pewnego razu, gdy Jezus przechodził w szabat wśród zbóż, uczniowie Jego zaczęli po drodze zrywać kłosy. ²⁴ Na to faryzeusze rzekli do Niego: Patrz, czemu oni robią w szabat to, czego nie wolno? ²⁵ On im odpowiedział: Czy nigdy nie czytaliście, co uczynił Dawid, kiedy znalazł się w potrzebie, i był głodny on i jego towarzysze? ²⁶ Jak wszedł do domu Bożego za Abiatarą, najwyższego kapłana, i jadł chleby pokładne, które tylko kapłanom jeść wolno; i dał również swoim towarzyszom. ²⁷ I dodał: To szabat został ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla szabatu. ²⁸ Zatem Syn Człowieczy jest panem szabatu.

Góra dokumentu

3 ¹ Wszedł znowu do synagogi. Był tam człowiek, który miał uschlą rękę. ² A śledzili Go, czy uzdrowi go w szabat, żeby Go oskarżyć. ³ On zaś rzekł do człowieka, który miał uschlą rękę: Stań tu na środku! ⁴ A do nich powiedział: Co wolno w szabat: uczynić coś dobrego czy coś złego? Życie ocalić czy zabić? Lecz oni milczeli. ⁵ Wtedy spojrzawszy wkoło po wszystkich z gniewem, zasmucony z powodu zatwardziałości ich serca, rzekł do człowieka: Wyciągnij rękę! Wyciągnął, i ręka jego stała się znów zdrowa. ⁶ A faryzeusze wyszli i ze zwolennikami Heroda zaraz odbyli naradę przeciwko Niemu, w jaki sposób Go zgładzić. ⁷ Jezus zaś oddalił się ze swymi uczniami w stronę jeziora. A szło za Nim wielkie mnóstwo ludu z Galilei. Także z Judei, ⁸ z Jerozolimy, z Idumei i Zajordania oraz z okolic Tyru i Sydonu szło do Niego mnóstwo wielkie na wieść o Jego wielkich czynach. ⁹ Toteż polecił swym uczniom, żeby łódka była dla Niego stale w pogotowiu ze względu na tłum, aby się na Niego nie tłoczyli. ¹⁰ Wielu bowiem uzdrowił i wskutek tego wszyscy, którzy mieli jakieś choroby, cisnęli się do Niego, aby się Go dotknąć. ¹¹ Nawet duchy nieczyste, na Jego widok, padały przed Nim i wołały: Ty jesteś Syn Boży. ¹² Lecz On surowo im zabraniał, żeby Go nie ujawniały. ¹³ Potem wyszedł na górę i przywołał do siebie tych, których sam chciał, a oni przyszedli do Niego. ¹⁴ I ustanowił Dwunastu, aby Mu towarzyszyli, by mógł wysyłać ich na głoszenie nauki, ¹⁵ i by mieli władzę wypędzać złe duchy. ¹⁶ Ustanowił więc Dwunastu: Szymona, któremu nadał imię Piotr; ¹⁷ dalej Jakuba, syna Zebedeusza, i Jana, brata Jakuba, którym nadał przydomek Boanerges, to znaczy synowie gromu; ¹⁸ dalej Andrzeja, Filipa, Bartłomieja, Mateusza, Tomasza, Jakuba, syna Alfeusza, Tadeusza, Szymona Gorliwego ¹⁹ i Judasza Iskariotę, który właśnie Go wydał. ²⁰ Potem przyszedł do domu, a tłum znów się zbierał, tak, że nawet posilić się nie mogli. ²¹ Gdy to posłyszeli Jego bliscy, wybrali się, żeby Go powstrzymać. Mówiono bowiem: Odszedł od zmysłów. ²² Natomiast uczeni w Piśmie, którzy przyszedli z Jerozolimy, mówili: Ma Belzebuba i przez władcę złych duchów wyrzuca złe duchy. ²³ Wtedy przywołał ich do siebie i mówił im w przypowieściach: Jak może szatan wyrzucać szatana? ²⁴ Jeśli jakieś królestwo wewnętrznie jest skłócone, takie królestwo nie może się ostać. ²⁵ I jeśli dom wewnętrznie jest skłócony, to taki dom nie będzie mógł się ostać. ²⁶ Jeśli więc szatan powstał przeciw sobie i wewnętrznie jest skłócony, to nie może się ostać lecz koniec z nim. ²⁷ Nie, nikt nie może wejść do domu mocarza i sprzęt mu zagrabzić, jeśli mocarza wpierw nie zwiąże, i wtedy dom jego ograbi. ²⁸ Zaprawdę, powiadam wam: wszystkie grzechy i bluźnierstwa, których by się ludzie dopuścili, będą im odpuszczone. ²⁹ Kto by jednak zbluźnił przeciw Duchowi Świętemu, nigdy nie otrzyma odpuszczenia, lecz winien jest grzechu wiecznego. ³⁰ Mówili bowiem: Ma ducha nieczystego. ³¹ Tymczasem nadeszła Jego Matka i bracia i stojąc na dworze, posłali po Niego, aby Go przywołać. ³² Właśnie tłum ludzi siedział wokół Niego, gdy Mu powiedzieli: Oto Twoja Matka i bracia na dworze pytają się o Ciebie. ³³ Odpowiedział im: Któż jest moją matką i /którzy/ są braćmi? ³⁴ I spoglądając na siedzących dokoła Niego rzekł: Oto moja matka i moi bracia. ³⁵ Bo kto pełni wolę Bożą, ten Mi jest bratem, siostrą i matką.

Góra dokumentu

4 ¹ Znowu zaczął nauczać nad jeziorem i bardzo wielki tłum ludzi zebrał się przy Nim. Dlatego wszedł do łodzi i usiadł w niej /pozostając/ na jeziorze, a cały lud stał na brzegu jeziora. ² Uczył ich wiele w przypowieściach i mówił im w swojej nauce: ³ Słuchajcie: Oto siewca wyszedł siać. ⁴ A gdy siał, jedno padło na drogę; i przyleciały ptaki, i wydziobały je. ⁵ Inne padło na miejsce skaliste, gdzie nie miało wiele ziemi, i wnet wzeszło, bo nie było głęboko w glebie. ⁶ Lecz po wschodzie słońca przypaliło się i nie mając korzenia, uschło. ⁷ Inne znów padło między ciernie, a ciernie wybujały i zagłuszyły je, tak że nie wydało owocu. ⁸ Inne w końcu padły na ziemię żyzną, wzeszły, wyrosły i wydały plon: trzydziestokrotny, sześćdziesięciokrotny i stokrotny. ⁹ I dodał: Kto ma uszy do słuchania, niechaj słucha. ¹⁰ A gdy był sam, pytali Go ci, którzy przy Nim byli, razem z Dwunastoma, o przypowieść. ¹¹ On im odrzekł: Wam dana jest tajemnica królestwa Bożego, dla tych zaś, którzy są poza wami, wszystko dzieje się w przypowieściach, ¹² aby patrzyli oczami, a nie widzieli, słuchali uszami, a nie rozumieli, żeby się nie nawrócili i nie była im wydana /tajemnica/. ¹³ I mówił im: Nie rozumiecie tej przypowieści? Jakże zrozumiecie inne przypowieści? ¹⁴ Siewca sieje słowo. ¹⁵ A oto są ci /posiani/ na drodze: u nich się sieje słowo, a skoro je usłyszą, zaraz przychodzi szatan i porywa słowo zasiane w nich. ¹⁶ Podobnie na miejscach skalistych posiani są ci, którzy, gdy usłyszą słowo, natychmiast przyjmują je z radością, ¹⁷ lecz nie mają w sobie korzenia i są niestali. Gdy potem przyjdzie ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz się załamują. ¹⁸ Są inni, którzy są zasiani między ciernie: to są ci, którzy słuchają wprawdzie słowa, ¹⁹ lecz troski tego świata, ułuda bogactwa i inne żądze wciskają

się i zagłuszają słowo, tak że zostaje bezowocne. ²⁰ W końcu na ziemię żyzną zostali posiani ci, którzy słuchają słowa, przyjmują je i wydają owoc: trzydziestokrotny, sześćdziesięciokrotny i stokrotny. ²¹ Mówił im dalej: Czy po to wnosi się światło, by je postawić pod korcem lub pod łóżkiem? Czy nie po to, aby je postawić na świeczniku? ²² Nie ma bowiem nic ukrytego, co by nie miało wyjść na jaw. ²³ Kto ma uszy do słuchania, niechaj słucha. ²⁴ I mówił im: Uważajcie na to, czego słuchacie. Taką samą miarą, jaką wy mierzycie, odmierzą wam i jeszcze wam dołożą. ²⁵ Bo kto ma, temu będzie dane; a kto nie ma, pozbawią go i tego, co ma. ²⁶ Mówił dalej: Z królestwem Bożym dzieje się tak, jak gdyby ktoś nasienie wrzucił w ziemię. ²⁷ Czy śpi, czy czuwa, we dnie i w nocy, nasienie kiełkuje i rośnie, on sam nie wie jak. ²⁸ Ziemia sama z siebie wydaje plon, najpierw źdźbło, potem kłos, a potem pełne ziarno w kłosie. ²⁹ A gdy stan zboża na to pozwala, zaraz zapuszcza się sierp, bo pora już na żniwo. ³⁰ Mówił jeszcze: Z czym porównamy królestwo Boże lub w jakiej przypowieści je przedstawimy? ³¹ Jest ono jak ziarno gorczycy; gdy się je wsiewa w ziemię, jest najmniejsze ze wszystkich nasion na ziemi. ³² Lecz wsiane wyrasta i staje się większe od jarzyn; wypuszcza wielkie gałęzie, tak że ptaki powietrzne gnieźdzą się w jego cieniu. ³³ W wielu takich przypowieściach głosił im naukę, o ile mogli /ją/ rozumieć. ³⁴ A bez przypowieści nie przemawiał do nich. Osobno zaś objaśniał wszystko swoim uczniom. ³⁵ Gdy zapadł wieczór owego dnia, rzekł do nich: Przeprowadźmy się na drugą stronę. ³⁶ Zostawili więc tłum, a Jego zabrali, tak jak był w łodzi. Także inne łodzie płynęły z Nim. ³⁷ Naraz zerwał się gwałtowny wicher. Fale biły w łódź, tak że łódź już się napelniała. ³⁸ On zaś spał w tyle łodzi na wezgłowie. Zbudzili Go i powiedzieli do Niego: Nauczycielu, nic Cię to nie obchodzi, że giniemy? ³⁹ On wstał, rozkazał wichrowi i rzekł do jeziora: Milcz, ucisz się! Wicher się uspokoił i nastąpiła głęboka cisza. ⁴⁰ Wtedy rzekł do nich: Czemu tak bojaźliwi jesteście? Jakże wam brak wiary? ⁴¹ Oni zlekli się bardzo i mówili jeden do drugiego: Kim właściwie On jest, że nawet wicher i jezioro są Mu posłuszne?

Góra dokumentu

5 ¹ Przybyli na drugą stronę jeziora do kraju Gerazeńczyków. ² Ledwie wysiadł z łodzi, zaraz wybiegł Mu naprzeciw z grobów człowiek opętany przez ducha nieczystego. ³ Mieszkał on stale w grobach i nawet łańcuchem nie mógł go już nikt związać. ⁴ Często bowiem wiano go w pęta i łańcuchy; ale łańcuchy kruszył, a pęta rozrywał, i nikt nie zdołał go poskromić. ⁵ Wciąż dniem i nocą krzyczał, tłukł się kamieniami w grobach i po górach. ⁶ Skoro z daleka ujrzał Jezusa, przybiegł, oddał Mu pokłon ⁷ i zawołał wniebogłosy: Czego chcesz ode mnie, Jezusie, Synu Boga Najwyższego? Zaklinam Cię na Boga, nie dręcz mnie! ⁸ Powiedział mu bowiem: Wyjdź, duchu nieczysty, z tego człowieka. ⁹ I zapytał go: Jak ci na imię? Odpowiedział Mu: Na imię mi "Legion", bo nas jest wielu. ¹⁰ I prosił Go na wszystko, żeby ich nie wyganiał z tej okolicy. ¹¹ A pasał się tam na górze wielka trzoda świń. ¹² Prośli Go więc: Poślij nas w świnię, żebyśmy w nie wejść mogli. ¹³ I pozwolił im. Tak duchy nieczyste wyszły i weszły w świnię. A trzoda około dwutysięczna ruszyła pędem po urwistym zboczku do jeziora. I potonęły w jeziorze. ¹⁴ Pasterze zaś uciekli i rozpowiedzieli to w mieście i po zagrodach, a ludzie wyszli zobaczyć, co się stało. ¹⁵ Gdy przyszli do Jezusa, ujrzeni opętanego, który miał w sobie legion, jak siedział ubrany i przy zdrowych zmysłach. Strach ich ogarnął. ¹⁶ A ci, którzy widzieli, opowiedzieli im, co się stało z opętanym, a także o świniach. ¹⁷ Wtedy zaczęli Go prosić, żeby odszedł z ich granic. ¹⁸ Gdy wsiadł do łodzi, prosił Go opętany, żeby mógł zostać przy Nim. ¹⁹ Ale nie zgodził się na to, tylko rzekł do niego: Wracaj do domu, do swoich, i opowiadaj im wszystko, co Pan ci uczynił i jak ulitował się nad tobą. ²⁰ Poszedł więc i zaczął rozgłaszać w Dekapolu wszystko, co Jezus z nim uczynił, a wszyscy się dziwili. ²¹ Gdy Jezus przepłynął się z powrotem w łodzi na drugi brzeg, zebrał się wielki tłum wokół Niego, a On był jeszcze nad jeziorem. ²² Wtedy przyszedł jeden z przełożonych synagogi, imieniem Jair. Gdy Go ujrzał, upadł Mu do nóg i prosił usilnie: ²³ Moja córeczka dogorywa, przyjdź i połóż na nią ręce, aby ocalała i żyła. ²⁴ Poszedł więc z nim, a wielki tłum szedł za Nim i zewsząd na Niego napierał. ²⁵ A pewna kobieta od dwunastu lat cierpiała na upływ krwi. Wiele przecierpiała od różnych lekarzy ²⁶ i całe swe mienie wydała, a nic jej nie pomogło, lecz miała się jeszcze gorzej. ²⁷ Słyszała ona o Jezusie, więc przyszła od tyłu, między tłumem, i dotknęła się Jego płaszcza. ²⁸ Mówiła bowiem: Żebym się choć Jego płaszcza dotknęła, a będę zdrowa. ²⁹ Zaraz też ustał jej krwotok i poczuła w ciele, że jest uzdrowiona z dolegliwości. ³⁰ A Jezus natychmiast uświadomił sobie, że moc wyszła od Niego. Obrócił się w tłumie i zapytał: Kto się dotknął mojego płaszcza? ³¹ Odpowiedzieli Mu uczniowie: Widzisz, że tłum zewsząd Cię ścisną, a pytasz: Kto się Mnie dotknął? ³² On jednak rozglądał się, by ujrzeć tę, która to uczyniła. ³³ Wtedy kobieta przyszła zalekniona i drżąca, gdyż wiedziała, co się z nią stało, upadła przed Nim i wyznała Mu całą prawdę. ³⁴ On zaś rzekł do niej: Córko, twoja wiara cię ocaliła, idź w pokoju i bądź uzdrowiona ze swej dolegliwości! ³⁵ Gdy On jeszcze mówił, przyszli ludzie od przełożonego synagogi i donieśli: Twoja córka umarła, czemu jeszcze trudzisz Nauczyciela? ³⁶ Lecz Jezus słysząc, co mówiono, rzekł przełożonemu synagogi: Nie bój się, wierz tylko! ³⁷ I nie pozwolił nikomu iść z sobą z wyjątkiem Piotra, Jakuba i Jana, brata Jakubowego. ³⁸ Tak przyszli do domu przełożonego synagogi. Wobec zamieszania, płaczu i głośnego zawodzenia, ³⁹ wszedł i rzekł do nich: Czemu robicie zgłębienie i płaczecie? Dziecko nie umarło, tylko śpi. ⁴⁰ I wyśmiewali Go. Lecz On odsunął wszystkich, wziął z sobą tylko ojca, matkę dziecka oraz tych, którzy z Nim byli, i wszedł tam, gdzie dziecko leżało. ⁴¹ Ująwszy dziewczynkę za rękę, rzekł do niej: Talitha kum, to znaczy: Dziewczynko, mówię ci, wstań! ⁴² Dziewczynka natychmiast wstała i chodziła, miała bowiem dwanaście lat. I ostupieli wprost ze zdumienia. ⁴³ Przykazał im też z naciskiem, żeby nikt o tym nie wiedział, i polecił, aby jej dano jeść.

Góra dokumentu

6 ¹ Wszedł stamtąd i przyszedł do swego rodzinnego miasta. A towarzyszyli Mu Jego uczniowie. ² Gdy nadszedł szabat, zaczął nauczać w synagodze; a wielu, przysłuchując się, pytało ze zdziwieniem: Skąd On to ma? I co za mądrość, która Mu jest dana? I takie cuda dzieją się przez Jego ręce. ³ Czy nie jest to cieśla, syn Maryi, a brat Jakuba, Józefa, Judy i Szymona? Czyż nie żyją tu u nas także Jego siostry? I powątpiewali o Nim. ⁴ A Jezus mówił im: Tylko w swojej ojczyźnie, wśród swoich krewnych i w swoim domu może być prorok tak lekceważony. ⁵ I nie mógł tam działać żadnego cudu, jedynie na kilku chorych położył ręce i uzdrowił ich. ⁶ Dziwił się też ich niedowiarstwem. Potem obchodził okoliczne wsie i nauczał. ⁷ Następnie przywołał do siebie Dwunastu i zaczął rozsyłać ich po dwóch. Dał im też władzę nad duchami nieczystymi ⁸ i przykazał im, żeby nic z sobą nie brali na drogę prócz laski: ani chleba, ani torby, ani pieniędzy w trzosie. ⁹ Ale idźcie obuci w sandały i nie wdziewajcie dwóch sukien. ¹⁰ I mówił do nich: Gdy do jakiego domu wejdziecie, zostańcie tam, aż stamtąd wyjdziecie. ¹¹ Jeśli w jakim miejscu was nie przyjmą i nie będą słuchać, wychodząc stamtąd strząśnijcie proch z nóg waszych na świadectwo dla nich. ¹² Oni więc wyszli i wzywali do nawrócenia. ¹³ Wyrzucali też wiele złych duchów oraz wielu chorych namaszczeni olejem i uzdrawiali. ¹⁴ Także król Herod postyszał o Nim, gdyż Jego imię nabrało rozgłosu, i mówił: Jan Chrzciciel powstał z martwych i dlatego moce cudotwórcze działają w Nim. ¹⁵ Inni zaś mówili: To jest Eliasz; jeszcze inni utrzymywali, że to prorok, jak jeden z dawnych proroków. ¹⁶ Herod, słysząc to, twierdził: To Jan, którego ściąć kazałem, zmartwychwstał. ¹⁷ Ten bowiem Herod kazał pochwyć Jana i związanego trzymał w więzieniu, z powodu Herodiady, żony brata swego Filipa, którą wziął za żonę. ¹⁸ Jan bowiem wypominał Herodowi: Nie wolno ci mieć żony twego brata. ¹⁹ A Herodiada zawzięła się na niego i rada byłaby go zgładzić, lecz nie mogła. ²⁰ Herod bowiem czuł lęk przed Janem, znając go jako męża prawego i świętego, i brał go w obronę. Ilekroć go postyszał, odczuwał duży niepokój, a przecież chętnie go słuchał. ²¹ Otóż chwila sposobna nadeszła, kiedy Herod w dzień swoich urodzin wyprawił ucztę swym dostojnikom, dowódcom wojskowym i osobom znakomitym w Galilei. ²² Gdy córka tej Herodiady weszła i tańczyła, spodobała się Herodowi i współbiesiadnikom. Król rzekł do dziewczęcia: Proś mię, o co chcesz, a dam ci. ²³ Nawet jej przysiągł: Dam ci, o co tylko poprosisz, nawet połowę mojego królestwa. ²⁴ Ona wyszła i zapytała swą matkę: O co mam prosić? Ta odpowiedziała: O głowę Jana Chrzciciela. ²⁵ Natychmiast weszła z pośpiechem do króla i prosiła: Chcę, żebyś mi zaraz dał na misie głowę Jana Chrzciciela. ²⁶ A król bardzo się zasmucił, ale przez wzgląd na przysięgę i biesiadników nie chciał jej odmówić. ²⁷ Zaraz też król posłał kata i polecił przynieść głowę jego. Ten poszedł, ściął go w więzieniu ²⁸ i przyniósł głowę jego na misie; dał ją dziewczęciu, a dziewczę dało swjej matce. ²⁹ Uczniowie Jana, dowiedziawszy się o tym, przyszedli, zabrali jego ciało i złożyli je w grobie. ³⁰ Wtedy Apostołowie zebrali się u Jezusa i opowiedzieli Mu wszystko, co działali i czego nauczali. ³¹ A On rzekł do nich: Pójdźcie wy sami osobno na miejsce pustynne i wypocznijcie nieco. Tak wielu bowiem przychodziło i odchodziło, że nawet na posiłek nie mieli czasu. ³² Odплыnęli więc łodzią na miejsce pustynne, osobno. ³³ Lecz widziano ich odpływających. Wielu zauważyło to i zbiegli się tam pieszo ze wszystkich miast, a nawet ich uprzedzili. ³⁴ Gdy Jezus wysiadł, ujrzał wielki tłum. Zlitował się nad nimi, byli bowiem jak owce nie mające pasterza. I zaczął ich nauczać. ³⁵ A gdy pora była już późna, przystąpili do Niego uczniowie i rzekli: Miejsce jest puste, a pora już późna. ³⁶ Odpraw ich. Niech idą do okolicznych osiedli i wsi, a kupią sobie coś do jedzenia. ³⁷ Lecz On im odpowiedział: Wy dajcie im jeść! Rzekli Mu: Mamy pójść i za dwieście denarów kupić chleba, żeby im dać jeść? ³⁸ On ich spytał: Ile macie chlebów? Idźcie, zobaczcie! Gdy się upewnili, rzekli: Pięć i dwie ryby. ³⁹ Wtedy polecił im wszystkim usiąść gromadami na zielonej trawie. ⁴⁰ I rozłożyli się, gromada przy gromadzie, po stu i po pięćdziesięciu. ⁴¹ A wzięwszy pięć chlebów i dwie ryby, spojrzął w niebo, odmówił błogosławieństwo, połamał chleby i dawał uczniom, by kładli przed nimi; także dwie ryby rozdzielił między wszystkich. ⁴² Jedli wszyscy do sytości. ⁴³ i zebrali jeszcze dwanaście pełnych koszów ułamków i ostateków z ryb. ⁴⁴ A tych, którzy jedli chleby, było pięć tysięcy mężczyzn. ⁴⁵ Zaraz też przynaglił swych uczniów, żeby wsiedli do łodzi i wyprzedzali Go na drugi brzeg, do Betsaidy, zanim odprawi tłum. ⁴⁶ Gdy rozstał się z nimi, odszedł na górę, aby się modlić. ⁴⁷ Wieczór zapadł, łódź była na środku jeziora, a On sam jeden na łądzie. ⁴⁸ Widząc, jak się trudzili przy wiosłowaniu, bo wiatr był im przeciwny, około czwartej straży nocnej przyszedł do nich, krocząc po jeziorze, i chciał ich minąć. ⁴⁹ Oni zaś, gdy Go ujrzeli kroczącego po jeziorze, myśleli, że to zjawia, i zaczęli krzyżeć. ⁵⁰ Widzieli Go bowiem wszyscy i zatrwożyli się. Lecz On zaraz przemówił do nich: Odwagi, Ja jestem, nie bójcie się! ⁵¹ I wszedł do nich do łodzi, a wiatr się uciszył. ⁵² Oni tym bardziej byli zdumieni w duszy, że nie zrozumieli sprawy z chlebami, gdyż umysł ich był otępiały. ⁵³ Gdy się przepławili, przyплыnęli do ziemi Genezaret i przybili do brzegu. ⁵⁴ Skoro wysiedli z łodzi, zaraz Go poznano. ⁵⁵ Ludzie biegali po całej owej okolicy i zaczęli znosić na noszach chorych, tam gdzie, jak słyszeli, przebywa. ⁵⁶ I gdziekolwiek wchodził do wsi, do miast czy osad, kładli chorych na otwartych miejscach i prosili Go, żeby choć frędzli u Jego płaszcza mogli się dotknąć. A wszyscy, którzy się Go dotknęli, odzyskiwali zdrowie.

Góra dokumentu

7 ¹ Zebrali się u Niego faryzeusze i kilku uczonych w Piśmie, którzy przybyli z Jerozolimy. ² I zauważyli, że niektórzy z Jego uczniów brali posiłek nieczystymi, to znaczy nie obmytymi rękami. ³ Faryzeusze bowiem, i w ogóle Żydzi, trzymając się tradycji starszych, nie jedzą, jeśli sobie rąk nie obmyją, rozluźniając pięść. ⁴ I /gdy wróca/ z rynku, nie jedzą, dopóki się nie obmyją. Jest jeszcze wiele innych /zwyczajów/, które przejęli i których przestrzegają, jak obmywanie kubków, dzbanków, naczyń miedzianych. ⁵ Zapytali Go więc faryzeusze i uczeni w Piśmie: Dlaczego Twoi uczniowie nie postępują według tradycji starszych, lecz jedzą nieczystymi rękami? ⁶ Odpowiedział im: Słusznie prorok Izajasz powiedział o was, obłudnikach, jak jest napisane: Ten lud czci Mnie wargami, lecz sercem swym daleko jest ode Mnie. ⁷ Ale czci Mnie na próżno, ucząc zasad podanych przez ludzi. ⁸ Uchyliście przykazanie Boże, a trzymacie się ludzkiej tradycji, /dokonujecie

obmywania dzbanków i kubków. I wiele innych podobnych rzeczy czynicie/.⁹ I mówił do nich: Umiecie dobrze uchylać przykazanie Boże, aby swoją tradycję zachować.¹⁰ Mojżesz tak powiedział: Czcij ojca swego i matkę swoją oraz: Kto złorzeczy ojcu lub matce, niech śmiercią zginie.¹¹ A wy mówicie: Jeśli kto powie ojcu lub matce: Korban, to znaczy darem /złożonym w ofierze/ jest to, co by ode mnie miało być wsparciem dla ciebie -¹² to już nie pozwalacie mu nic uczynić dla ojca ni dla matki.¹³ I znosicie słowo Boże przez waszą tradycję, którąście sobie przekazali. Wiele też innych tym podobnych rzeczy czynicie.¹⁴ Potem przywołał znowu tłum do siebie i rzekł do niego: Słuchajcie Mnie, wszyscy, i zrozumiećcie!¹⁵ Nic nie wchodzi z zewnątrz w człowieka, co mogłoby uczynić go nieczystym; lecz co wychodzi z człowieka, to czyni człowieka nieczystym.¹⁶ Kto ma uszy do słuchania, niechaj słuca!¹⁷ Gdy się oddalił od tłumem i wszedł do domu, uczniowie pytali Go o to przysłowie.¹⁸ Odpowiedział im: I wy tak niepojętni jesteście? Nie rozumiecie, że nic z tego, co z zewnątrz wchodzi do człowieka, nie może uczynić go nieczystym;¹⁹ bo nie wchodzi do jego serca, lecz do żołądka i na zewnątrz się wydalą. Tak uznał wszystkie potrawy za czyste.²⁰ I mówił dalej: Co wychodzi z człowieka, to czyni go nieczystym.²¹ Z wnętrza bowiem, z serca ludzkiego pochodzą złe myśli, nierząd, kradzieże, zabójstwa,²² cudzołóstwa, chciwość, przewrotność, podstęp, wyuzdanie, zazdrość, obelgi, pycha, głupota.²³ Całe to zło z wnętrza pochodzi i czyni człowieka nieczystym.²⁴ Wybrał się stamtąd i udał się w okolice Tyru i Sydonu. Wstąpił do pewnego domu i chciał, żeby nikt o tym nie wiedział, lecz nie mógł pozostać w ukryciu.²⁵ Wnet bowiem usłyszała o Nim kobieta, której córeczka była opętana przez ducha nieczystego. Przyszła, upadła Mu do nóg,²⁶ a była to poganka, Syrofenicjanka rodem, i prosiła Go, żeby złego ducha wyrzucił z jej córki.²⁷ Odrzekł jej: Pozwól wpierw nasycić się dzieciom; bo niedobrze jest zabrać chleb dzieciom, a rzucić psom.²⁸ Ona Mu odparła: Tak, Panie, lecz i szczenięta pod stołem jadają z okruszyn dzieci.²⁹ On jej rzekł: Przez wzgląd na te słowa idź, zły duch opuścił twoją córkę.³⁰ Gdy wróciła do domu, zastała dziecko leżące na łóżku, a zły duch wyszedł.³¹ Znowu opuścił okolice Tyru i przez Sydon przyszedł nad Jezioro Galilejskie, przemierzając posiadłości Dekapolu.³² Przyprawdzili Mu głuchoniemego i prosili Go, żeby położył na niego rękę.³³ On wziął go na bok, osobno od tłumem, włożył palce w jego uszy i śliną dotknął mu języka;³⁴ a spojrzawszy w niebo, westchnął i rzekł do niego: Effatha, to znaczy: Otwórz się!³⁵ Zaraz otworzyły się jego uszy, więzy języka się rozwiązały i mógł prawidłowo mówić.³⁶ /Jezus/ przykazał im, żeby nikomu nie mówili. Lecz im bardziej przykazywał, tym gorliwiej to rozgłaszali.³⁷ I pełni zdumienia mówili: Dobrze uczynił wszystko. Nawet głuchym słuch przywraca i niemym mowę.

Góra dokumentu

8¹ W owym czasie, gdy znowu wielki tłum był z Nim i nie mieli co jeść, przywołał do siebie uczniów i rzekł im:² żał mi tego tłumem, bo już trzy dni trwają przy Mnie, a nie mają co jeść.³ A jeśli ich puszczyć zgłodniałych do domu, zasłabną w drodze; bo niektórzy z nich przyszedli z daleka.⁴ Odpowiedzieli uczniowie: Skąd tu na pustkowiu będzie mógł ktoś nakarmić ich chlebem?⁵ Zapytał ich: Ile macie chlebów? Odpowiedzieli: Siedem.⁶ I polecił ludowi usiąść na ziemi. A wzięwszy siedem chlebów, odmówił dziękczynienie, połamał i dawał uczniom, aby je rozdzielali. I rozdali tłumowi.⁷ Mieli też kilka rybek. I nad tymi odmówił błogosławieństwo i polecił je rozdać.⁸ Jedli do sytości, a pozostałych ułomków zebrali siedem koszów.⁹ Było zaś około czterech tysięcy ludzi. Potem ich odprawił.¹⁰ Zaraz też wsiadł z uczniami do łodzi i przybył w okolice Dalmanuty.¹¹ Nadeszli faryzeusze i zaczęli rozprawiać z Nim, a chcąc wystawić Go na próbę, domagali się od Niego znaku.¹² On zaś westchnął głęboko w duszy i rzekł: Czemu to plemię domaga się znaku? Zaprawdę powiadam wam: żaden znak nie będzie dany temu plemieniu.¹³ I zostawiwszy ich, wsiadł z powrotem do łodzi i odpłynął na drugą stronę.¹⁴ A uczniowie zapomnieli wziąć chlebów i tylko jeden mieli z sobą w łodzi.¹⁵ Wtedy im przykazał: Uważajcie, strzeżcie się kwasu faryzeuszów i kwasu Heroda.¹⁶ Oni zaczęli rozprawiać między sobą o tym, że nie mają chleba.¹⁷ Jezus zauważył to i rzekł im: Czemu rozprawiacie o tym, że nie macie chleba? Jeszcze nie pojmujecie i nie rozumiecie, tak otępiąły macie umysł?¹⁸ Macie oczy, a nie widzicie; macie uszy, a nie słyszycie? Nie pamiętacie, ile zebraliście koszów pełnych ułomków,¹⁹ kiedy połamałem pięć chlebów dla pięciu tysięcy? Odpowiedzieli Mu: Dwanaście.²⁰ A kiedy połamałem siedem chlebów dla czterech tysięcy, ile zebraliście koszów pełnych ułomków? Odpowiedzieli: Siedem.²¹ I rzekł im: Jeszcze nie rozumiecie? Potem przyszedli do Betsaidy. Tam przyprowadzili Mu niewidomego i prosili, żeby się go dotknął.²³ On ujął niewidomego za rękę i wyprowadził go poza wieś. Zwiłzył mu oczy śliną, położył na niego ręce i zapytał: Czy widzisz co?²⁴ A gdy przejrzał, powiedział: Widzę ludzi, bo gdy chodzą, dostrzegam ich niby drzewa.²⁵ Potem znowu położył ręce na jego oczy. I przejrzał /on/ zupełnie, i został uzdrowiony; wszystko widział teraz jasno i wyraźnie.²⁶ Jezus odesłał go do domu ze słowami: Tylko do wsi nie wstępuj.²⁷ Potem Jezus udał się ze swoimi uczniami do wioski pod Cezareą Filipową. W drodze pytał uczniów: Za kogo uważają Mnie ludzie?²⁸ Oni Mu odpowiedzieli: Za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za jednego z proroków.²⁹ On ich zapytał: A wy za kogo mnie uważacie? Odpowiedział Mu Piotr: Ty jesteś Mesjasz.³⁰ Wtedy surowo im przykazał, żeby nikomu o Nim nie mówili.³¹ I zaczął ich pouczać, że Syn Człowieczy musi wiele cierpieć, że będzie odrzucony przez starszych, arcykapłanów i uczonych w Piśmie; że będzie zabity, ale po trzech dniach zmartwychwstanie.³² A mówił zupełnie otwarcie te słowa. Wtedy Piotr wziął Go na bok i zaczął Go upominać.³³ Lecz On obrócił się i patrząc na swych uczniów, zgromił Piotra słowami: Zejdź Mi z oczu, szatanie, bo nie myślisz o tym, co Boże, ale o tym, co ludzkie.³⁴ Potem przywołał do siebie tłum razem ze swoimi uczniami i rzekł im: Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje!³⁵ Bo kto chce zachować swoje życie, straci je; a kto straci swe życie z powodu Mnie i Ewangelii, zachowa je.³⁶ Cóż bowiem za korzyść stanowi dla człowieka zyskać świat cały, a swoją duszę utracić?³⁷ Bo cóż może dać człowiek w zamian za swoją duszę?³⁸ Kto się bowiem Mnie i słów moich

zawstydzi przed tym pokoleniem wiarołomnym i grzesznym, tego Syn Człowieczy wstydzić się będzie, gdy przyjdzie w chwale Ojca swojego razem z aniołami świętymi.

Góra dokumentu

9 ¹ Mówił także do nich: Zaprawdę, powiadam wam: Niektórzy z tych, co tu stoją, nie zazną śmierci, aż ujrzą królestwo Boże przychodzące w mocy. ² Po sześciu dniach Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i Jana i zaprowadził ich samych osobno na górę wysoką. Tam przemienił się wobec nich. ³ Jego odzienie stało się lśniąco białe tak, jak żaden folusznik na ziemi wybielić nie zdoła. ⁴ I ukazał się im Elias z Mojżeszem, którzy rozmawiali z Jezusem. ⁵ Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: Rabbi, dobrze, że tu jesteśmy; postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza. ⁶ Nie wiedział bowiem, co należy mówić, tak byli przestraszeni. ⁷ I zjawił się obłok, osłaniający ich, a z obłoku odezwał się głos: To jest mój Syn umiłowany, Jego słuchajcie. ⁸ I zaraz potem, gdy się rozejrzeli, nikogo już nie widzieli przy sobie, tylko samego Jezusa. ⁹ A gdy schodzili z góry, przykazał im, aby nikomu nie rozpowiadali o tym, co widzieli, zanim Syn Człowieczy nie powstanie z martwych. ¹⁰ Zachowali to polecenie, rozprawiając tylko między sobą, co znaczy powstać z martwych. ¹¹ I pytali Go: Czemu uczeni w Piśmie twierdzą, że wpierw musi przyjść Elias? ¹² Rzekł im w odpowiedzi: Istotnie, Elias przyjdzie najpierw i naprawi wszystko. Ale jak jest napisane o Synu Człowieczym? Ma On wiele cierpieć i być wzgardzonym. ¹³ Otóż mówię wam: Elias już przyszedł i uczynili mu tak, jak chcieli, jak o nim jest napisane. ¹⁴ Gdy przyszedli do uczniów, ujrzeli wielki tłum wokół nich i uczonych w Piśmie, którzy rozprawiali z nimi. ¹⁵ Skoro Go zobaczyli, zaraz podziw ogarnął cały tłum i przybiegając, witali Go. ¹⁶ On ich zapytał: O czym rozprawiacie z nimi? ¹⁷ Odpowiedział Mu jeden z tłumy: Nauczycielu, przyprowadziłem do Ciebie mojego syna, który ma ducha niemego. ¹⁸ Ten, gdziekolwiek go chwyci, rzuca nim, a on wtedy się pieni, zgrzyta zębami i drętwieje. Powiedziałem Twoim uczniom, żeby go wyrzucili, ale nie mogli. ¹⁹ On zaś rzekł do nich: O, plemię niewierne, dopóki mam być z wami? Dopóki mam was cierpieć? Przyprowadźcie go do Mnie! ²⁰ I przywiedli go do Niego. Na widok Jezusa duch zaraz począł szarpać chłopca, tak że upadł na ziemię i tarzał się z pianą na ustach. ²¹ Jezus zapytał ojca: Od jak dawna to mu się zdarza? Ten zaś odrzekł: Od dzieciństwa. ²² I często wrzucał go nawet w ogień i w wodę, żeby go zgubić. Lecz jeśli możesz co, zlituj się nad nami i pomóż nam! ²³ Jezus mu odrzekł: Jeśli możesz? Wszystko możliwe jest dla tego, kto wierzy. ²⁴ Natychmiast ojciec chłopca zawołał: Wierzę, zaradź memu niedowiarstwu! ²⁵ A Jezus widząc, że tłum się zbiega, rozkazał surowo duchowi nieczystemu: Duchu niemy i głuchy, rozkazuję ci, wyjdź z niego i nie wchodź więcej w niego. ²⁶ A on krzyknął i wyszedł wśród gwałtownych wstrząsów. Chłopiec zaś pozostawał jak martwy, tak że wielu mówiło: On umarł. ²⁷ Lecz Jezus ujął go za rękę i podniósł, a on wstał. ²⁸ Gdy przyszedł do domu, uczniowie Go pytali na osobności: Dlaczego my nie mogliśmy go wyrzucić? ²⁹ Rzekł im: Ten rodzaj można wyrzucić tylko modlitwą /i postem/. ³⁰ Po wyjściu stamtąd podróżowali przez Galileję, On jednak nie chciał, żeby kto wiedział o tym. ³¹ Pouczał bowiem swoich uczniów i mówił im: Syn Człowieczy będzie wydany w ręce ludzi. Ci Go zabiją, lecz zabity po trzech dniach zmartwychwstanie. ³² Oni jednak nie rozumieli tych słów, a bali się Go pytać. ³³ Tak przyszedli do Kafarnaum. Gdy był w domu, zapytał ich: O czym to rozprawialiście w drodze? ³⁴ Lecz oni milczeli, w drodze bowiem posprzeczali się między sobą o to, kto z nich jest największy. ³⁵ On usiadł, przywołał Dwunastu i rzekł do nich: Jeśli kto chce być pierwszym, niech będzie ostatnim ze wszystkich i sługą wszystkich! ³⁶ Potem wziął dziecko, postawił je przed nimi i objąwszy je ramionami, rzekł do nich: ³⁷ Kto przyjmuje jedno z tych dzieci w imię moje, Mnie przyjmuje; a kto Mnie przyjmuje, nie przyjmuje mnie, lecz Tego, który Mnie posłał. ³⁸ Wtedy Jan rzekł do Niego: Nauczycielu, widzieliśmy kogoś, kto nie chodzi z nami, jak w Twoje imię wyrzucał złe duchy, i zabranialiśmy mu, bo nie chodził z nami. ³⁹ Lecz Jezus odrzekł: Nie zabraniajcie mu, bo nikt, kto czyni cuda w imię moje, nie będzie mógł zaraz źle mówić o Mnie. ⁴⁰ Kto bowiem nie jest przeciwko nam, ten jest z nami. ⁴¹ Kto wam poda kubek wody do picia, dlatego że należycie do Chrystusa, zaprawdę, powiadam wam, nie utraci swojej nagrody. ⁴² Kto by się stał powodem grzechu dla jednego z tych małych, którzy wierzą, temu byłoby lepiej uwiązać kamień młyński u szyi i wrzucić go w morze. ⁴³ Jeśli twoja ręka jest dla ciebie powodem grzechu, odetnij ją; lepiej jest dla ciebie ułomnym wejść do życia wiecznego, niż z dwiema rękami pójść do piekła w ogień nieugaszony. ⁴⁵ I jeśli twoja noga jest dla ciebie powodem grzechu, odetnij ją; lepiej jest dla ciebie, chromym wejść do życia, niż z dwiema nogami być wrzuconym do piekła. ⁴⁷ Jeśli twoje oko jest dla ciebie powodem grzechu, wyłup je; lepiej jest dla ciebie jednookim wejść do królestwa Bożego, niż z dwójgiem oczu być wrzuconym do piekła, ⁴⁸ gdzie robak ich nie umiera i ogień nie gaśnie. ⁴⁹ Bo każdy ogniem będzie posolony. ⁵⁰ Dobra jest sól; lecz jeśli sól smak utraci, czymże ją przyprawicie? Miejcie sól w sobie i zachowujcie pokój między sobą.

Góra dokumentu

10 ¹ Wybrał się stamtąd i przyszedł w granice Judei i Zajordania. Tłumy znowu ścigały do Niego znowu je nauczał, jak miał zwyczaj. ² Przystąpili do Niego faryzeusze i chcąc Go wystawić na próbę, pytali Go, czy wolno mężowi oddalić żonę. ³ Odpowiadając zapytał ich: Co wam nakazał Mojżesz? ⁴ Oni rzekli: Mojżesz pozwolił napisać list rozwodowy i oddalić. ⁵ Wówczas Jezus rzekł do nich: Przez wzgląd na zatwardziałość serc waszych napisał wam to przykazanie. ⁶ Lecz na początku stworzenia Bóg stworzył ich jako mężczyznę i kobietę: ⁷ dlatego opuści człowiek ojca swego i matkę ⁸ i złączy się ze swoją żoną, i będą oboje jednym ciałem. A tak już nie są dwoje, lecz jedno ciało. ⁹ Co więc Bóg złączył, tego człowiek niech nie rozdziela! ¹⁰ W domu uczniowie raz jeszcze pytali Go o to. ¹¹ Powiedział im: Kto oddała żonę swoją, a bierze inną, popełnia cudzołóstwo względem niej. ¹² I jeśli żona opuści swego męża, a wyjdzie za innego, popełnia cudzołóstwo. ¹³ Przynosili Mu również dzieci, żeby ich dotknął; lecz uczniowie szorstko zabraniali im tego. ¹⁴ A Jezus, widząc to, oburzył

się i rzekł do nich: Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie, nie przeszkadzajcie im; do takich bowiem należy królestwo Boże. ¹⁵ Zaprawdę, powiadam wam: Kto nie przyjmie królestwa Bożego jak dziecko, ten nie wejdzie do niego. ¹⁶ I biorąc je w objęcia, kładł na nie ręce i błogosławił je. ¹⁷ Gdy wybierał się w drogę, przybiegł pewien człowiek i upadłszy przed Nim na kolana, pytał Go: Nauczycielu dobry, co mam czynić, aby osiągnąć życie wieczne? ¹⁸ Jezus mu rzekł: Czemu nazywasz Mnie dobrym? Nikt nie jest dobry, tylko sam Bóg. ¹⁹ Znasz przykazania: Nie zabijaj, nie cudzołóż, nie kradnij, nie zeznawaj fałszywie, nie oszukuj, czcij swego ojca i matkę. ²⁰ On Mu rzekł: Nauczycielu, wszystkiego tego przestrzegałem od mojej młodości. ²¹ Wtedy Jezus spojrział z miłością na niego i rzekł mu: Jednego ci brakuje. Idź, sprzedaj wszystko, co masz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną. ²² Lecz on spochmurniał na te słowa i odszedł zasmucony, miał bowiem wiele posiadłości. ²³ Wówczas Jezus spojrział wokół i rzekł do swoich uczniów: Jak trudno jest bogatym wejść do królestwa Bożego. ²⁴ Uczniowie zdumieli się na Jego słowa, lecz Jezus powtórnie rzekł im: Dzieci, jakże trudno wejść do królestwa Bożego <tym, którzy w dostatkach pokładają ufność>. ²⁵ Łatwiej jest wielbłądowi przejść przez ucho igielne, niż bogatemu wejść do królestwa Bożego. ²⁶ A oni tym bardziej się dziwili i mówili między sobą: Któż więc może się zbawić? ²⁷ Jezus spojrział na nich i rzekł: U ludzi to niemożliwe, ale nie u Boga; bo u Boga wszystko jest możliwe. ²⁸ Wtedy Piotr zaczął mówić do Niego: Oto my opuściliśmy wszystko i poszliśmy za Tobą. ²⁹ Jezus odpowiedział: Zaprawdę, powiadam wam: Nikt nie opuszcza domu, braci, sióstr, matki, ojca, dzieci i pól ³⁰ z powodu Mnie i z powodu Ewangelii, żeby nie otrzymał stokroć więcej teraz, w tym czasie, domów, braci, sióstr, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a życia wiecznego w czasie przyszłym. ³¹ Lecz wielu pierwszych będzie ostatnimi, a ostatnich pierwszymi. ³² A kiedy byli w drodze, zdążając do Jerozolimy, Jezus wyprzedzał ich, tak że się dziwili; ci zaś, którzy szli za Nim, byli strwożeni. Wziął znowu Dwunastu i zaczął mówić im o tym, co miało Go spotkać: ³³ Oto idziemy do Jerozolimy. Tam Syn Człowieczy zostanie wydany arcykapłanom i uczonym w Piśmie. Oni skażą Go na śmierć i wydadzą poganom. ³⁴ I będą z Niego szydzić, oplują Go, ubiczują i zabijają, a po trzech dniach zmartwychwstanie. ³⁵ Wtedy podeszli do Niego synowie Zebedeusza, Jakub i Jan, i rzekli: Nauczycielu, chcemy, żebyś nam uczynił to, o co Cię poprosimy. ³⁶ On ich zapytał: Co chcecie, żebym wam uczynił? ³⁷ Rzekli Mu: Daj nam, żebyśmy w Twojej chwale siedzieli jeden po prawej, drugi po lewej Twojej stronie. ³⁸ Jezus im odparł: Nie wiecie, o co prosicie. Czy możecie pić kielich, który Ja mam pić, albo przyjąć chrzest, którym Ja mam być ochrzczony? ³⁹ Odpowiedzieli Mu: Możemy. Lecz Jezus rzekł do nich: Kielich, który Ja mam pić, pić będziecie; i chrzest, który Ja mam przyjąć, wy również przyjmiecie. ⁴⁰ Nie do Mnie jednak należy dać miejsce po mojej stronie prawej lub lewej, ale [dostanie się ono] tym, dla których zostało przygotowane. ⁴¹ Gdy dziesięciu [pozostałych] to usłyszało, poczęli oburzać się na Jakuba i Jana. ⁴² A Jezus przywołał ich do siebie i rzekł do nich: Wiecie, że ci, którzy uchodzą za władców narodów, uciskają je, a ich wielcy dają im odczuć swą władzę. ⁴³ Nie tak będzie między wami. Lecz kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym. ⁴⁴ A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich. ⁴⁵ Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie na okup za wielu. ⁴⁶ Tak przyszli do Jerycha. Gdy wraz z uczniami i sporym tłumem wychodził z Jerycha, niewidomy żebrak, Bartymeusz, syn Tymeusza, siedział przy drodze. ⁴⁷ Ten słysząc, że to jest Jezus z Nazaretu, zaczął wołać: Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną! ⁴⁸ Wielu nastawało na niego, żeby umilkł. Lecz on jeszcze głośniej wołał: Synu Dawida, ulituj się nade mną! ⁴⁹ Jezus przystanął i rzekł: Zawołajcie go! I przywołali niewidomego, mówiąc mu: Bądź dobrej myśli, wstań, woła cię. ⁵⁰ On zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się i przyszedł do Jezusa. ⁵¹ A Jezus przemówił do niego: Co chcesz, abym ci uczynił? Powiedział Mu niewidomy: Rabbuni, żebym przejrzał. ⁵² Jezus mu rzekł: Idź, twoja wiara cię uzdrowiła. Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą.

Góra dokumentu

11 ¹ Gdy się zbliżali do Jerozolimy, do Betfage i Betanii na Górze Oliwnej, posłał dwóch spośród swoich uczniów ² i rzekł im: Idźcie do wsi, która jest przed wami, a zaraz przy wejściu do niej znajdziecie osłę uwiązane, na którym jeszcze nikt z ludzi nie siedział. Odwiążcie je i przyprowadźcie tutaj! ³ A gdyby was kto pytał, dlaczego to robicie, powiedzcie: Pan go potrzebuje i zaraz odeśle je tu z powrotem. ⁴ Poszli i znaleźli osłę przywiązane do drzwi z zewnątrz, na ulicy. Odwiązali je, ⁵ a niektórzy ze stojących tam pytali ich: Co to ma znaczyć, że odwiązujecie osłę? ⁶ Oni zaś odpowiedzieli im tak, jak Jezus polecił. I pozwolili im. ⁷ Przyprowadzili więc osłę do Jezusa i zarzucili na nie swe płaszcze, a On wsiadł na nie. ⁸ Wielu zaś słało swe płaszcze na drodze, a inni gałązki ścięte na polach. ⁹ A ci, którzy Go poprzedzali i którzy szli za Nim, wołali: Hosanna! Błogosławiony Ten, który przychodzi w imię Pańskie. ¹⁰ Błogosławione królestwo ojca naszego Dawida, które przychodzi. Hosanna na wysokościach! ¹¹ Tak przybył do Jerozolimy i wszedł do świątyni. Obejrzał wszystko, a że pora była już późna, wyszedł razem z Dwunastoma do Betanii. ¹² Nazajutrz, gdy wyszli oni z Betanii, odczuł głód. ¹³ A widząc z daleka drzewo figowe, okryte liśćmi, podszedł ku niemu zobaczyć, czy nie znajdzie czegoś na nim. Lecz przyszedłszy bliżej, nie znalazł nic prócz liści, gdyż nie był to czas na figi. ¹⁴ Wtedy rzekł do drzewa: Niech nikt nigdy nie je owocu z ciebie! Słyszeli to Jego uczniowie. ¹⁵ I przyszedł do Jerozolimy. Wszedłszy do świątyni, zaczął wyrzucać tych, którzy sprzedawali i kupowali w świątyni, powywracał stoły zmieniających pieniądze i ławki tych, którzy sprzedawali gołębie, ¹⁶ i nie pozwolił, żeby kto przeniósł sprzęt jaki przez świątynię. ¹⁷ Potem uczył ich mówiąc: Czyż nie jest napisane: Mój dom ma być domem modlitwy dla wszystkich narodów, lecz wy uczyniliście z niego jaskinię zbójców. ¹⁸ Doszło to do arcykapłanów i uczonych w Piśmie, i szukali sposobu, jak by Go zgładzić. Czuli bowiem lęk przed Nim, gdyż cały tłum był zachwycony Jego nauką. ¹⁹ Gdy zaś wieczór zapadał, [Jezus i uczniowie] wychodzili poza miasto. ²⁰ Przechodząc rano, ujrzeli drzewo figowe uschłe od korzeni. ²¹ Wtedy Piotr przypomniał sobie i rzekł do Niego: Rabbi, patrz, drzewo figowe, któreś przeklął, uschło. ²² Jezus im odpowiedział: Miejcie wiarę w Boga! ²³ Zaprawdę, powiadam wam: Kto powie tej górze: Podnieś się i

rzuć się w morze!, a nie wąpi w duszy, lecz wierzy, że spełni się to, co mówi, tak mu się stanie. ²⁴ Dlatego powiadam wam: Wszystko, o co w modlitwie prosicie, stanie się wam, tylko wiercie, że otrzymacie. ²⁵ A kiedy stajecie do modlitwy, przebaczcie, jeśli macie co przeciw komu, aby także Ojciec wasz, który jest w niebie, przebaczył wam wykroczenia wasze. ²⁷ Przyszli znowu do Jerozolimy. Kiedy chodził po świątyni, przystąpili do Niego arcykapłani, uczeni w Piśmie i starsi ²⁸ i zapytali Go: Jakim prawem to czynisz? I kto Ci dał tę władzę, żeby to czynić? ²⁹ Jezus im odpowiedział: Zadam wam jedno pytanie. Odpowiedzcie Mi na nie, a powiem wam, jakim prawem to czynię. ³⁰ Czy chrzest Janowy pochodził z nieba, czy też od ludzi? Odpowiedzcie Mi! ³¹ Oni zastanawiali się między sobą: Jeśli powiemy : z nieba, to nam zarzuci: Dlaczego więc nie uwierzyliście mu? ³² Powiemy: Od ludzi. Lecz bali się tłumu, ponieważ wszyscy uważali Jana rzeczywiście za proroka. ³³ Odpowiedzieli więc Jezusowi: Nie wiemy. Jezus im rzekł: Więc i Ja nie powiem wam, jakim prawem to czynię.

Góra dokumentu

12 ¹ I zaczął im mówić w przypowieściach: Pewien człowiek założył winnicę. Otoczył ją murem, wykopał tłocznię i zbudował wieżę. W końcu oddał ją w dzierżawę rolnikom i wyjechał. ² W odpowiedniej porze posłał do rolników sługę, by odebrał od nich część należną z plonów winnicy. ³ Ci chwycili go, obili i odesłali z niczym. ⁴ Wtedy posłał do nich drugiego sługę; lecz i tego zranili w głowę i znieważyli. ⁵ Posłał jeszcze jednego, tego zabili. I posłał wielu innych, z których jednych obili, drugich pozabijali. ⁶ Miał jeszcze jednego, ukochanego syna. Posłał go jako ostatniego do nich, bo sobie mówił: Uszanują mojego syna. ⁷ Lecz owi rolnicy mówili nawzajem do siebie: to jest dziedzic. Chodźcie, zabijmy go, a dziedzictwo będzie nasze. ⁸ I chwyciwszy, zabili go i wyrzucili z winnicy. ⁹ Cóż uczyni właściciel winnicy? Przyjdzie i wytraci rolników, a winnicę odda innym. ¹⁰ Nie czytaliście tych słów w Piśmie: Właśnie ten kamień, który odrzucili budujący, stał się głowicą węgla. ¹¹ Pan to sprawił i jest cudem w oczach naszych. ¹² I starali się Go ująć, lecz bali się tłumu. Zrozumieli bowiem, że przeciw nim powiedział tę przypowieść. Zostawili więc Go i odeszli. ¹³ Posłali natomiast do Niego kilku faryzeuszów i zwolenników Heroda, którzy mieli pochwyć Go w mowie. ¹⁴ Ci przyszli i rzekli do Niego: Nauczycielu, wiemy, że jesteś prawdomówny i na nikim Ci nie zależy. Bo nie oglądasz się na osobę ludzką, lecz drogi Bożej w prawdzie nauczasz. Czy wolno płacić podatek Cesarowi, czy nie? Mamy płacić czy nie płacić? ¹⁵ Lecz On poznał ich obłudę i rzekł do nich: Czemu Mnie wystawiacie na próbę? Przynieście Mi denara; chcę zobaczyć. ¹⁶ Przynieśli, a On ich zapytał: Czyj jest ten obraz i napis? Odpowiedzieli Mu: Cezara. ¹⁷ Wówczas Jezus rzekł do nich: Oddajcie więc Cesarowi to, co należy do Cezara, a Bogu to, co należy do Boga. I byli pełni podziwu dla Niego. ¹⁸ Potem przyszli do Niego saduceusze, którzy twierdzą, że nie ma zmartwychwstania, i zagadnęli Go w ten sposób: ¹⁹ Nauczycielu, Mojżesz tak nam przepisał: Jeśli umrze czyjś brat i pozostawi żonę, a nie zostawi dziecka, niech jego brat weźmie ją za żonę i wzbudzi potomstwo swemu bratu. ²⁰ Otóż było siedmiu braci. Pierwszy wziął żonę i umierając, nie zostawił potomstwa. ²¹ Drugi ją wziął i też umarł bez potomstwa, tak samo trzeci. ²² I siedmiu ich nie zostawiło potomstwa. W końcu po wszystkich umarła ta kobieta. ²³ Przy zmartwychwstaniu więc, gdy powstaną, którego z nich będzie żoną? Bo siedmiu miało ją za żonę. ²⁴ Jezus im rzekł: Czyż nie dlatego jesteście w błędzie, że nie rozumiecie Pisma ani mocy Bożej? ²⁵ Gdy bowiem powstaną z martwych, nie będą się ani żenić, ani za mąż wychodzić, ale będą jak aniołowie w niebie. ²⁶ Co zaś dotyczy umarłych, że zmartwychwstaną, czyż nie czytaliście w księdze Mojżesza, tam gdzie mowa "O krzaku", jak Bóg powiedział do niego: Ja jestem Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba. ²⁷ Nie jest On Bogiem umarłych, lecz żywych. Jesteście w wielkim błędzie. ²⁸ Zbliżył się także jeden z uczonych w Piśmie, który im się przysłuchiwał, gdy rozprawiali ze sobą. Widząc, że Jezus dobrze im odpowiedział, zapytał Go: Które jest pierwsze ze wszystkich przykazań? ²⁹ Jezus odpowiedział: Pierwsze jest: Słuchaj, Izraelu, Pan Bóg nasz, Pan jest jeden. ³⁰ Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą. ³¹ Drugie jest to: Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego. Nie ma innego przykazania większego od tych. ³² Rzekł Mu uczyony w Piśmie: Bardzo dobrze, Nauczycielu, słusznieś powiedział, bo Jeden jest i nie ma innego prócz Niego. ³³ Miłować Go całym sercem, całym umysłem i całą mocą i miłować bliźniego jak siebie samego daleko więcej znaczy niż wszystkie całopalenia i ofiary. ³⁴ Jezus widząc, że rozumnie odpowiedział, rzekł do niego: Niedaleko jesteś od królestwa Bożego. I nikt już nie odważył się więcej Go pytać. ³⁵ Nauczając w świątyni, Jezus zapytał: Jak mogą twierdzić uczeni w Piśmie, że Mesjasz jest Synem Dawida? ³⁶ Wszak sam Dawid mówi w Duchu Świętym: Rzekł Pan do Pana mego: Siądź po prawicy mojej, aż położę nieprzyjaciół Twoich pod stopy Twoje. ³⁷ Sam Dawid nazywa Go Panem, skądże więc jest [tylko] jego synem? A wielki tłum chętnie Go słuchał. ³⁸ I nauczając dalej mówił: Strzeżcie się uczonych w Piśmie. Z upodobaniem chodzą oni w powłóczystych szatach, lubią pozdrowienia na rynku, ³⁹ pierwsze krzesła w synagogach i zaszczytne miejsca na ucztach. ⁴⁰ Objadają domy wdów i dla pozorów odprawiają długie modlitwy. Ci tym surowszy dostaną wyrok. ⁴¹ Potem usiadł naprzeciw skarbony i przypatrywał się, jak tłum wrzucał drobne pieniądze do skarbony. Wielu bogatych wrzucało wiele. ⁴² Przyszła też jedna uboga wdowa i wrzuciła dwa pieniążki, czyli jeden grosz. ⁴³ Wtedy przywołał swoich uczniów i rzekł do nich: Zaprawdę, powiadam wam: Ta uboga wdowa wrzuciła najwięcej ze wszystkich, którzy kładli do skarbony. ⁴⁴ Wszyscy bowiem wrzucali z tego, co im zbywało; ona zaś ze swego niedostatku wrzuciła wszystko, co miała, całe swe utrzymanie.

Góra dokumentu

13 ¹ Gdy wychodził ze świątyni, rzekł Mu jeden z uczniów: Nauczycielu, patrz, co za kamienie i jakie budowle! ² Jezus mu odpowiedział: Widzisz te potężne budowle? Nie zostanie tu kamień na kamieniu, który by nie był zwalony. ³ A gdy siedział

na Górze Oliwnej, naprzeciw świątyni, pytali Go na osobności Piotr, Jakub, Jan i Andrzej: ⁴ Powiedz nam, kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdy to wszystko zacznie się spełniać? ⁵ Wówczas Jezus zaczął im mówić: Strzeżcie się, żeby was kto nie zwiódł. ⁶ Wielu przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: Ja jestem. I wielu w błąd wprowadzą. ⁷ Kiedy więc usłyszycie o wojnach i pogłoskach wojennych, nie trwożcie się! To się musi stać, ale to jeszcze nie koniec. ⁸ Powstanie bowiem naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu; będą miejscami trzęsienia ziemi, będą klęski głodu. To jest początek boleści. ⁹ A wy miejcie się na baczności. Wydawać was będą sądom i w synagogach będą was chłostać. Nawet przed namiestnikami i królami stawać będziecie z mego powodu, na świadectwo dla nich. ¹⁰ Lecz najpierw musi być głoszona Ewangelia wszystkim narodom. ¹¹ A gdy was poprowadzą, żeby was wydać, nie martwcie się przedtem, co macie mówić; ale mówcie to, co wam w owej chwili będzie dane. Bo nie wy będziecie mówić, ale Duch Święty. ¹² Brat wyda brata na śmierć i ojciec swoje dziecko; powstaną dzieci przeciw rodzicom i o śmierć ich przyprawią. ¹³ I będziecie w nienawiści u wszystkich z powodu mojego imienia. Lecz kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony. ¹⁴ A gdy ujrzyście ohydę spustoszenia, zalegającą tam, gdzie być nie powinna - kto czyta, niech rozumie - wtedy ci, którzy będą w Judei, niech uciekają w góry. ¹⁵ Kto będzie na dachu, niech nie schodzi i nie wchodzi do domu, żeby coś zabrać. ¹⁶ A kto będzie na polu, niech nie wraca, żeby wziąć swój płaszcz. ¹⁷ Biada zaś brzemienym i karmiącym w owe dni. ¹⁸ A módlcie się, żeby to nie przypadło w zimie. ¹⁹ Albowiem dni owe będą czasem ucisku, jakiego nie było od początku stworzenia Bożego aż dotąd i nigdy nie będzie. ²⁰ I gdyby Pan nie skrócił owych dni, nikt by nie ocalał. Ale skróci te dni z powodu wybranych, których sobie obrał. ²¹ I wtedy jeśli by wam kto powiedział: Oto tu jest Mesjasz, oto tam: nie wierzcie. ²² Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą znaki i cuda, żeby wprowadzić w błąd, jeśli to możliwe, wybranych. ²³ Wy przeto uważajcie! Wszystko wam przepowiedziałem. ²⁴ W owe dni, po tym ucisku, słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku. ²⁵ Gwiazdy będą padać z nieba i moce na niebie zostaną wstrząśnięte. ²⁶ Wówczas ujrzą Syna Człowieczego, przychodzącego w obłokach z wielką mocą i chwałą. ²⁷ Wtedy pośle On aniołów i zbierze swoich wybranych z czterech stron świata, od krańca ziemi aż do szczytu nieba. ²⁸ A od drzewa figowego uczcie się przez podobieństwo! Kiedy już jego gałąź nabiera soków i wypuszcza liście, poznajecie, że blisko jest lato. ²⁹ Tak i wy, gdy ujrzyście, że to się dzieje, wiedzcie, że blisko jest, we drzwiach. ³⁰ Zaprawdę, powiadam wam: Nie przeminie to pokolenie, aż się to wszystko stanie. ³¹ Niebo i ziemia przemną, ale słowa moje nie przemną. ³² Lecz o dniu owym lub godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec. ³³ Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie. ³⁴ Bo rzecz ma się podobnie jak z człowiekiem, który udał się w podróż. Zostawił swój dom, powierzył swoim sługom staranie o wszystko, każdemu wyznaczył zajęcie, a odźwiernemu przykazał, żeby czuwał. ³⁵ Czuwajcie więc, bo nie wiecie, kiedy pan domu przyjdzie: z wieczora czy o północy, czy o pianiu kogutów, czy rankiem. ³⁶ By niespodzianie przyszedłszy, nie zastał was śpiących. ³⁷ Lecz co wam mówię, mówię wszystkim: Czuwajcie!

Góra dokumentu

14 ¹ Za dwa dni była Pascha i Święto Przaśników. Arcykapłani i uczeni w Piśmie szukali sposobu, jak by Jezusa podstępnie ująć i zabić. ² Lecz mówili: Tylko nie w czasie święta, by nie było wzburzenia między ludem. ³ A gdy Jezus był w Betanii, w domu Szymona Trędowatego, i siedział za stołem, przyszła kobieta z alabastrowym flakonikiem prawdziwego olejku nardowego, bardzo drogiego. Rozbiła flakonik i wylała Mu olejek na głowę. ⁴ A niektórzy oburzyli się, mówiąc między sobą: Po co to marnowanie olejku? ⁵ Wszak można było olejek ten sprzedać drożej niż za trzysta denarów i rozdać ubogim. I przeciw niej szemrali. ⁶ Lecz Jezus rzekł: Zostawcie ją; czemu sprawiacie jej przykrość? Dobry uczynek spełniła względem Mnie. ⁷ Bo ubogich zawsze macie u siebie i kiedy zechcecie, możecie im dobrze czynić; lecz Mnie nie zawsze macie. ⁸ Ona uczyniła, co mogła; już naprzód namaściła moje ciało na pogrzeb. ⁹ Zaprawdę, powiadam wam: Gdziekolwiek po całym świecie głosić będą tę Ewangelię, będą również opowiadać na jej pamiątkę to, co uczyniła. ¹⁰ Wtedy Judasz Iskariota, jeden z Dwunastu, poszedł do arcykapłanów, aby im Go wydać. ¹¹ Gdy to usłyszeli, ucieszyli się i przyrzekli dać mu pieniądze. Odtąd szukał dogodnej sposobności, jak by Go wydać. ¹² W pierwszy dzień Przaśników, kiedy ofiarowywano Paschę, zapytali Jezusa Jego uczniowie: Gdzie chcesz, abyśmy poszli poczynić przygotowania, żebyś mógł spożyć Paschę? ¹³ I posłał dwóch spośród swoich uczniów z tym poleceniem: Idźcie do miasta, a spotka się z wami człowiek, niosący dzban wody. Idźcie za nim ¹⁴ i tam, gdzie wejdzie, powiecie gospodarzowi: Nauczyciel pyta: gdzie jest dla Mnie izba, w której mógłbym spożyć Paschę z moimi uczniami? ¹⁵ On wskaże wam na górze salę dużą, uszaną i gotową. Tam przygotujecie dla nas. ¹⁶ Uczniowie wybrali się i przyszedli do miasta, gdzie znaleźli, tak jak im powiedział, i przygotowali Paschę. ¹⁷ Z nastaniem wieczoru przyszedł tam razem z Dwunastoma. ¹⁸ A gdy zajęli miejsca i jedli, Jezus rzekł: Zaprawdę, powiadam wam: jeden z was Mnie zdradzi, ten, który je ze Mną. ¹⁹ Zaczęli się smucić i pytać jeden po drugim: Czyżbym ja? ²⁰ On im rzekł: Jeden z Dwunastu, ten, który ze Mną rękę zanurza w misie. ²¹ Wprawdzie Syn Człowieczy odchodzi, jak o Nim jest napisane, lecz biada temu człowiekowi, przez którego Syn Człowieczy będzie wydany. Byłoby lepiej dla tego człowieka, gdyby się nie narodził. ²² A gdy jedli, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał i dał im mówiąc: Bierzcie, to jest Ciało moje. ²³ Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie dał im, i pili z niego wszyscy. ²⁴ I rzekł do nich: To jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana. ²⁵ Zaprawdę, powiadam wam: Odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu aż do owego dnia, kiedy pić go będę nowy w królestwie Bożym. ²⁶ Po odśpiewaniu hymnu wyszli w stronę Góry Oliwnej. ²⁷ Wtedy Jezus im rzekł: Wszyscy zwątpicie we Mnie. Jest bowiem napisane: Uderzę pasterza, a rozproszą się owce. ²⁸ Lecz gdy powstanę, uprzedzę was do Galilei. ²⁹ Na to rzekł Mu Piotr: Choćby wszyscy zwątpili, ale nie ja! ³⁰ Odpowiedział mu Jezus: Zaprawdę, powiadam ci: dzisiaj, tej nocy, zanim kogut dwa razy zapieje, ty trzy razy się Mnie wyprzesz. ³¹ Lecz on tym bardziej zapewniał: Choćby mi przyszło umrzeć z Tobą, nie wyprę się Ciebie. I

wszyscy tak samo mówili. ³² A kiedy przyszli do ogrodu zwanego Getsemani, rzekł Jezus do swoich uczniów: Usiądźcie tutaj, Ja tymczasem będę się modlił. ³³ Wziął z sobą Piotra, Jakuba i Jana i począł drzeć, i odczuwać trwogę. ³⁴ I rzekł do nich: Smutna jest moja dusza aż do śmierci; zostańcie tu i czuwajcie! ³⁵ I odszedłszy nieco dalej, upadł na ziemię i modlił się, żeby - jeśli to możliwe - ominęła Go ta godzina. ³⁶ I mówił: Abba, Ojczy, dla Ciebie wszystko jest możliwe, zabierz ten kielich ode Mnie! Lecz nie to, co Ja chcę, ale to, co Ty [niech się stanie]! ³⁷ Potem wrócił i zastał ich śpiących. Rzekł do Piotra: Szymonie, śpisz? Jednej godziny nie mogłeś czuwać? ³⁸ Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie; duch wprawdzie ochoczy, ale ciało słabe. ³⁹ odszedł znowu i modlił się, powtarzając te same słowa. ⁴⁰ Gdy wrócił, zastał ich śpiących, gdyż oczy ich były snem zmorzone, i nie wiedzieli, co Mu odpowiedzieć. ⁴¹ Gdy przyszedł po raz trzeci, rzekł do nich: Śpicie dalej i odpoczywacie? Dostyc! Przyszła godzina, oto Syn Człowieczy będzie wydany w ręce grzeszników. ⁴² Wstańcie, chodźmy, oto zbliża się mój zdrajca. ⁴³ I zaraz, gdy On jeszcze mówił, zjawił się Judasz, jeden z Dwunastu, a z nim zgraja z mieczami i kijami wysłana przez arcykapłanów, uczonych w Piśmie i starszych. ⁴⁴ A zdrajca dał im taki znak: Ten, którego pocałuję, to On; chwycie Go i prowadźcie ostrożnie! ⁴⁵ Skoro tylko przyszedł, przystąpił do Jezusa i rzekł: Rabbi!, i pocałował Go. ⁴⁶ Tamci zaś rzucili się na Niego i pochycili Go. ⁴⁷ A jeden z tych, którzy tam stali, dobył miecza, uderzył sługę najwyższego kapłana i odciął mu ucho. ⁴⁸ A Jezus zwrócił się i rzekł do nich: Wyszliście z mieczami i kijami, jak na zbójcę, żeby Mnie pochwylić. ⁴⁹ Codziennie nauczałem u was w świątyni, a nie pojmaliście Mnie. Ale Pisma muszą się wypełnić. ⁵⁰ Wtedy opuścili Go wszyscy i uciekli. ⁵¹ A pewien młodzieniec szedł za Nim, odziany prześcieradłem na gołym ciele. Chcieli go chwycić, ⁵² lecz on zostawił prześcieradło i nago uciekł od nich. ⁵³ A Jezusa zaprowadzili do najwyższego kapłana, u którego zebrali się wszyscy arcykapłani, starsi i uczeni w Piśmie. ⁵⁴ Piotr zaś szedł za Nim z daleka aż na dziedziniec pałacu najwyższego kapłana. Tam siedział między służbą i grzał się przy ogniu. ⁵⁵ Tymczasem arcykapłani i cała Wysoka Rada szukali świadectwa przeciw Jezusowi, aby Go zgładzić, lecz nie znaleźli. ⁵⁶ Wielu wprawdzie zeznało fałszywie przeciwko Niemu, ale świadectwa te nie były zgodne. ⁵⁷ A niektórzy wystąpili i zeznali fałszywie przeciw Niemu: ⁵⁸ Myśmy słyszeli, jak On mówił: Ja zburzę ten przybytek uczyniony ludzką ręką i w ciągu trzech dni zbuduję inny, nie ręką ludzką uczyniony. ⁵⁹ Lecz i w tym ich świadectwo nie było zgodne. ⁶⁰ Wtedy najwyższy kapłan wystąpił na środek i zapytał Jezusa: Nic nie odpowiadasz na to, co oni zeznają przeciw Tobie? ⁶¹ Lecz On milczał i nic nie odpowiadał. Najwyższy kapłan zapytał Go ponownie: Czy Ty jesteś Mesjasz, Syn Błogosławionego? ⁶² Jezus odpowiedział: Ja jestem. Ujrzycie Syna Człowieczego, siedzącego po prawicy Wszechmocnego i nadchodzącego z obłokami niebieskimi. ⁶³ Wówczas najwyższy kapłan rozdarł swoje szaty i rzekł: Na cóż nam jeszcze potrzeba świadków? ⁶⁴ Słyszeliście bluźnierstwo. Cóż wam się zdaje? Oni zaś wszyscy wydali wyrok, że winien jest śmierci. ⁶⁵ I niektórzy zaczęli pluć na Niego; zakrywali Mu twarz, policzkowali Go i mówili: Prorokuj! Także słudzy bili Go pięściami po twarzy. ⁶⁶ Kiedy Piotr był na dole na dziedzińcu, przyszła jedna ze służących najwyższego kapłana. ⁶⁷ Zobaczywszy Piotra grzejącego się [przy ogniu], przypatrzyła mu się i rzekła: I tyś był z Nazarejczykiem Jezusem. ⁶⁸ Lecz on zaprzeczył temu, mówiąc: Nie wiem i nie rozumiem, co mówisz. I wyszedł na zewnątrz do przedsionka, a kogut zapał. ⁶⁹ Służąca, widząc go, znowu zaczęła mówić do tych, którzy tam stali: To jest jeden z nich. ⁷⁰ A on ponownie zaprzeczył. Po chwili ci, którzy tam stali, mówili znowu do Piotra: Na pewno jesteś jednym z nich, jesteś także Galilejczykiem. ⁷¹ Lecz on począł się zaklinać i przysięgać: Nie znam tego człowieka, o którym mówicie. ⁷² I w tej chwili kogut powtórnie zapał. Wspomniał Piotr na słowa, które mu powiedział Jezus: Pierwej, nim kogut dwa razy zapieje, trzy razy Mnie się wyprzesz. I wybuchnął płaczem.

Góra dokumentu

15 ¹ Zaraz wczesnym rankiem arcykapłani wraz ze starszymi i uczonymi w Piśmie i cała Wysoka Rada powzięli uchwałę. Kazali Jezusa związanego odprowadzić i wydali Go Piłatowi. ² Piłat zapytał Go: Czy Ty jesteś królem żydowskim? Odpowiedział mu: Tak, Ja nim jestem. ³ Arcykapłani zaś oskarżali Go o wiele rzeczy. ⁴ Piłat ponownie Go zapytał: Nic nie odpowiadasz? Zważ, o jakie rzeczy Cię oskarżają. ⁵ Lecz Jezus nic już nie odpowiedział, tak że Piłat się dziwił. ⁶ Na każde zaś święto miał zwyczaj uwalniać im jednego więźnia, którego żądali. ⁷ A był tam jeden, zwany Barabaszem, uwięziony z buntownikami, którzy w rozruchu popełnili zabójstwo. ⁸ Tłum przyszedł i zaczął domagać się tego, co zawsze im czynił. ⁹ Piłat im odpowiedział: Jeśli chcecie, uwolnię wam Króla żydowskiego? ¹⁰ Wiedział bowiem, że arcykapłani wydali Go przez zawiść. ¹¹ Lecz arcykapłani podburzyli tłum, żeby uwolnił im raczej Barabasza. ¹² Piłat ponownie ich zapytał: Cóż więc mam uczynić z tym, którego nazywacie Królem żydowskim? ¹³ Odpowiedzieli mu krzykiem: Ukrzyżuj Go! ¹⁴ Piłat odparł: Cóż więc złego uczynił? Lecz oni jeszcze głośniej krzyczeli: Ukrzyżuj Go! ¹⁵ Wtedy Piłat, chcąc zadowolić tłum, uwolnił im Barabasza, Jezusa zaś kazał ubiczować i wydał na ukrzyżowanie. ¹⁶ Żołnierze zaprowadzili Go na wewnętrzny dziedziniec, czyli pretorium, i zwołali całą kohortę. ¹⁷ ubrali Go w purpurę i upłótszy wieniec z ciernia włożyli Mu na głowę. ¹⁸ I zaczęli Go pozdrawiać: Witaj, Królu żydowski! ¹⁹ Przy tym bili Go trzcina po głowie, pluli na Niego i przyklękając oddawali Mu hołd. ²⁰ A gdy Go wyszdzili, zdjęli z Niego purpurę i włożyli na Niego własne Jego szaty. Następnie wyprowadzili Go, aby Go ukrzyżować. ²¹ I przymusili niejakiego Szymona z Cyreny, ojca Aleksandra i Rufusa, który wracając z pola właśnie przechodził, żeby niósł krzyż Jego. ²² Przyprawdzili Go na miejsce Golgota, to znaczy miejsce Czaszki. ²³ Tam dawali Mu wino zaprawione mirrą, lecz On nie przyjął. ²⁴ Ukrzyżowali Go i rozdzielili między siebie Jego szaty, rzucając o nie losy, co który miał zabrać. ²⁵ A była godzina trzecia, gdy go ukrzyżowali. ²⁶ Był też napis z podaniem Jego winy, tak ułożony: Król żydowski. ²⁷ Razem z Nim ukrzyżowali dwóch złoczyńców, jednego po prawej, drugiego po lewej Jego stronie. ²⁸ Tak wypełniło się słowo Pisma: W poczet złoczyńców został zaliczony. ²⁹ Ci zaś, którzy przechodzili obok, przeklinali Go, potrzęsali głowami, mówiąc: Ej, Ty, który burzysz przybytek i w trzech dniach go odbudowujesz, ³⁰ zejdz z krzyża i wybaw

samego siebie! ³¹ Podobnie arcykapłani wraz z uczonymi w Piśmie drwili między sobą i mówili: Innych wybawiał, siebie nie może wybawić. ³² Mesjasz, król Izraela, niechże teraz zejdzie z krzyża, żebyśmy widzieli i uwierzyli. Lżyli Go także ci, którzy byli z Nim ukrzyżowani. ³³ A gdy nadeszła godzina szósta, mrok ogarnął całą ziemię aż do godziny dziewiątej. ³⁴ O godzinie dziewiątej Jezus zawołał donośnym głosem: Eloi, Eloi, lema sabachthani, to znaczy: Boże mój, Boże mój, czemuś Mnie opuścił? ³⁵ Niektórzy ze stojących obok, słysząc to, mówili: Patrz, woła Eliasza. ³⁶ Ktoś pobiegł i napelniwszy gąbkę octem, włożył na trzcinę i dawał Mu pić, mówiąc: Poczekajcie, zobaczymy, czy przyjdzie Eliasz, żeby Go zdjąć [krzyża]. ³⁷ Lecz Jezus zawołał donośnym głosem i oddał ducha. ³⁸ A zasłona przybytku rozdarła się na dwoje, z góry na dół. ³⁹ Setnik zaś, który stał naprzeciw, widząc, że w ten sposób oddał ducha, rzekł: Prawdziwie, ten człowiek był Synem Bożym. ⁴⁰ Były tam również niewiasty, które przypatrywały się z daleka, między nimi Maria Magdalena, Maria, matka Jakuba Mniejszego i Józefa, i Salome. ⁴¹ Kiedy przebywał w Galilei, one towarzyszyły Mu i usługiwały. I było wiele innych, które razem z Nim przyszły do Jerozolimy. ⁴² Pod wieczór już, ponieważ było Przygotowanie, czyli dzień przed szabatem, ⁴³ przyszedł Józef z Arymatei, poważny członek Rady, który również wyczekiwał królestwa Bożego. Śmiało udał się do Piłata i poprosił o ciało Jezusa. ⁴⁴ Piłat zdziwił się, że już skonał. Kazał przywołać setnika i pytał go, czy już dawno umarł. ⁴⁵ Upewniony przez setnika, podarował ciało Józefowi. ⁴⁶ Ten kupił płótno, zdjął Jezusa [z krzyża], owinął w płótno i złożył w grobie, który wykuty był w skale. Przed wejście do grobu zatoczył kamień. ⁴⁷ A Maria Magdalena i Maria, matka Józefa, przyglądały się, gdzie Go złożono.

Góra dokumentu

16 ¹ Po upływie szabatu Maria Magdalena, Maria, matka Jakuba, i Salome nakupiły wonności, żeby pójść namaścić Jezusa. ² Wczesnym rankiem w pierwszy dzień tygodnia przyszły do grobu, gdy słońce wzeszło. ³ A mówiły między sobą: Kto nam odsunie kamień od wejścia do grobu? ⁴ Gdy jednak spojrzały, zauważyły, że kamień był już odsunięty, a był bardzo duży. ⁵ Weszły więc do grobu i ujrzały młodzieńca, siedzącego po prawej stronie, ubranego w białą szatę; i bardzo się przestraszyły. ⁶ Lecz on rzekł do nich: Nie bójcie się! Szukacie Jezusa z Nazaretu, ukrzyżowanego; powstał, nie ma Go tu. Oto miejsce, gdzie Go złożyli. ⁷ Lecz idźcie, powiedzcie Jego uczniom i Piotrowi: Idzie przed wami do Galilei, tam Go ujrzycie, jak wam powiedział. ⁸ One wyszły i uciekły od grobu; ogarnęło je bowiem zdumienie i przestach. Nikomu też nic nie oznajmiły, bo się bały. ⁹ Po swym zmartwychwstaniu, wczesnym rankiem w pierwszy dzień tygodnia, Jezus ukazał się najpierw Marii Magdalenie, z której wyrzucił siedem złych duchów. ¹⁰ Ona poszła i oznajmiła to tym, którzy byli z Nim, pogrążonym w smutku i płaczącym. ¹¹ Ci jednak słysząc, że żyje i że ona Go widziała, nie chcieli wierzyć. ¹² Potem ukazał się w innej postaci dwom z nich na drodze, gdy szli do wsi. ¹³ Oni powrócili i oznajmili pozostałym. Lecz im też nie uwierzyli. ¹⁴ W końcu ukazał się samym Jedenastu, gdy siedzieli za stołem, i wyrzucał im brak wiary i upór, że nie wierzyli tym, którzy widzieli Go zmartwychwstałego. ¹⁵ I rzekł do nich: Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! ¹⁶ Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony. ¹⁷ Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; ¹⁸ węże będą do rąk, i jeśliby co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, i ci odzyskają zdrowie. ¹⁹ Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. ²⁰ Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.

Góra dokumentu